Гей, владарі війни!
Ви, творці усіх мін,
Ви, творці усіх бомб,
Смертоносних машин.
Ви сховались між стін,
За письмові столи,
Я вас бачу наскрізь,
Де б ви всі не були.

Ви, що вмієте сіять
Лиш попіл-золу,
Ви зламали мій світ,
Наче ляльку малу.
Ви дали автомат
І послали вбивать,
А самі потікали,
Бо кулі свистять.

Ви навчились у Юди
Мистецтва брехні:
"Можна виграть війну!"
Клянетесь ви мені.
Та я бачу наскрізь
Ваші очі й уми,
Немов бачу крізь воду,
Що стікає в ями.

І ви квапите інших –
Хай під кулі ідуть,
А ви дивитесь, як
Цифри смерті ростуть.
Ви сховались в маєтках,
А кров юнаків

Витікає в грязюку
Тисячами струмків.

Найжахливіший страх
Ви жбурнули усім –
Страх народжувать діток
В світі страшнім.
За загрозу дитині,
Яка ще й не жила,
Ви не варті, щоб кров
В ваших жилах текла.

Що я знаю насправді,
Щоб так говорить?
Ви скажете: молодий!
Ви скажете: вчися жить!
Та я знаю одно,
Хоч молодший за вас,
Сам Ісус би ніколи
Не пробачив би вас.

Є одне запитання,
Гроші можуть усе,
Чи вам куплять прощення?
О, ви вірите в це!
Та на смертному ложі
Не спасуть бариші,
Бо ніякі вам гроші
Не відкуплять душі.

І я вірю, що ви
Скоро всі помрете.
Я піду за труною
В це полудне бліде.
Я копатиму яму,

Я гукну: "Опускай!"
І нарешті я впевнюсь,
Що ви мертві. І край.